

de er synderlig store, men det kan jeg naturligvis ikke beklage. Paa den anden Side vil jeg ingenlunde irritere Fjenden ved nu overfor det ærede Medlem at gøre gældende, at de vundne Indrømmelser er endog noget mindre, end det ærede Medlem gaar ud fra. Det ærede Medlem kan jo ikke have overset, at den Forbedring, han ønskede indført i Lovforslaget, nemlig at Blankethæfterne skulde indsendes til Finansministeriet og ikke skulde kunne udleveres i Forretningslokalerne, i Virkeligheden er fjernet derved, at Blankethæfterne nu baade skal kunne undersøges i Forretningens Lokaler og ogsaa indsendes til Finansministeriet. Da jeg havde Samraad med Folketingets Udvalg om dette Spørgsmaal, var det ærede Medlem ivrig og taknemmelig for, at man indrettede det saaledes, at Blankethæfterne kun skulde indsendes. (*Schovelin*: Det er en ren Misforstaaelse). At det er en Misforstaaelse, kan jeg ikke tro, efter- som Lovforslaget er blevet ændret paa dette Punkt; saaledes som Folketingets Affattelse var, kunde Blankethæfterne ikke udleveres til Eftersyn i Forretningens Lokaler, men skulde indsendes efter Begæring, men nu er det saaledes, at begge Fremgangsmaader kan anvendes efter Skattedepartementets Bestemmelse lige godt: man kan enten undersøge paa Stedet eller forlange Blankethæfterne indsendt. Det ærede Medlem maa ikke tro, at der her foreligger en Misforstaaelse. Det vilde være højst uheldigt. Jeg maa fastholde, at saaledes er Landstingets Affattelse formet, og det er den Forstaaelse, som vil blive gjort gældende.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Schovelin*) interesserede sig særdeles — det forstaar jeg uaegtelig ikke — for en Bestemmelse, hvorved det forbydes eller rettere forhindres, at Embedsmænd, under hvem dette Tilsyn er lagt, skal kunne spekulere. Jeg er fra Begyndelsen gaaet ud fra — og jeg vender tilbage til det —, at dette maatte i og for sig være udelukket, og den Instruks, den Regel, den Paamindelse, som straks maatte gives Embedsmændene, hvis det var fornødent, maatte gaa ud paa, at det ikke var dem tilladt at spekulere i saadanne offentlige Værdipapirer, som der her er Tale om. Men i Landstinget gjorde et æret Medlem af dette gældende, at for at hindre dette, som ogsaa han frygtede i saa høj Grad — jeg forstaar ikke rigtig den Bekymring —, var det nødvendigt, at Blankethæfterne ikke straks kunde ses,

kontroleres og undersøges af Embedsmændene, og i det Udvalg, der var nedsat i Landstinget, gik jeg meget villig ind paa først det at dette ærede Medlem forlangte, at der skulde være en Tidsfrist af 14 Dage, inden Blankethæftet blev undersøgt, fra den Dag, Opgørelsen havde fundet Sted og var underskrevet, og ligeledes, da Tidsfristen dernæst forlængedes til en Maaned, fordi det overhovedet aldrig havde været Finansministeriets Mening, at disse Blankethæfter skulde forlanges udleveret og undersøgt straks paa Stedet, men det altid havde været Meningen, at man i alt Fald maatte lade hengaa en Maaned Tid, inden de afleveredes til Undersøgelse. Det var altsaa det, som nu blev fastsat. Nu vilde almindelige dødelige dog tro, at dermed var al Mulighed for, at disse Embedsmænd fik en Viden, der kunde bruges til Spekulation, forhindret. En Maaned eller mere, som det vil være, efter at Forretningen er gjort, vil det efter min Mening ikke interessere eller bidrage til noget Kendskab, som kunde være til Nytte i Spekulation, at lære disse Blankethæfter at kende. Men det ærede Medlem synes at have en stærk Fantasi, som om han læste Detektivromaner til Hverdag, naar han virkelig mener, at der kan være Tale om, at Embedsmændene vil faa et saadant Indblik bag Kulisserne, at de, som han udtrykte sig, vil faa en enestaaende Viden om disse Forretningers Art, som de bagefter kan benytte. Hvad mener det ærede Medlem om den Viden, Direktøren for en stor Bank i København har om disse Forretningers Afslutning, om hele denne Forretningssgang Udvikling. Jeg skulde tro, at hvis man vilde undersøge, hvem der vidste mest derom — jeg skal ikke nævne nogen bestemt Bank —, enten en betydelig Banks Direktør her i København eller en Embedsmand, der undersøger forskellige Blankethæfter, vilde der ikke være Tvivl om, at det var Direktøren, der var bedst underrettet.

Man kunde naturligvis ogsaa tænke sig en saadan Bestemmelse, f. Eks. i en Banklov, hvorefter det ikke var tilladt Direktøren for en stor Bank at foretage Spekulationsforretninger. Jeg tror sikkert, ingen tænker paa at indsætte en saadan Bestemmelse. Men paa den anden Side: Den kunde da tænkes at gøre større Nytte end den, der vilde opnaas ved at forbyde to eller flere Embedsmænd i Finansministeriet at spekulere. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlems Fantasi løber ganske vild med ham, naar han tænker sig, at